

Знахарката.

Другъ има ли!... Хемъ хвърляйте пара,
да се лови гадането добре.

Не да (хванала ржката на Ралко)

Я погледай на този славенъ момъкъ!

(Ралко се дърпа, ала се намѣсва и Иосифъ, и на-
сила го изправятъ предъ знахарката).

Знахарката (поела ржката му)

...У баба, Господъ да ти е на помощ!

Но злото е минало, иде редъ

на добрини... На яве ти си мжжъ,

на сънъ — жена. За всички ти си веселъ,

що мжчи ти душата самъ си знаешъ.

Голѣмъ човѣкъ завладалъ е сърдце ти;

отъ него те дѣли едната само нощъ,

а струва ти се много е далечъ...

(Знахарката понича да каже още нѣщо, ала

Ралко не изтърпява: дръпва си ржката и избѣгва).

Не да. (Дяволито къмъ знахарката).

Уплаши се! Макаръ че той избѣга,

Кажи си го, каквото му се пада...

Иосифъ (който е следилъ лицето на Ралко, като на
себе си промълвя).

Тъй ще да е!.. Очитъ си не вървамъ!

Не да. (Къмъ Иосифа).

Какво си баешъ, Иосифе... Избѣга...

(Иосифъ, не я чулъ, нѣщо клюма глава. Други
се нареждатъ да имъ гадае бабичката. Всички сж
записани въ знахарката и не виждатъ кога Ио-
сифъ тръгва къмъ черковата).

(Задаватъ се двама старци на пжтъ къмъ
стубела).

Старцитъ заставатъ напредъ и не даватъ
внимание на Знахарката. Вгледватъ се въ чер-
ковата).

VI.

Двамата старци.

Единътъ. (Като сочи съ ржка).

Ама черкова!